"मीठे बच्चे– शिवबाबा अद्भुतपिता, शिक्षक र सतगुरु हुनुहुन्छ।उहाँको आफ्नो कुनै पिता हुनुहुन्न, उहाँ कहिल्यै कसैसँग केही सिक्नुहुन्न, उहाँलाई गुरुको आवश्यकता हुँदैन। यस्तो आश्चर्य मानेर तिमीले याद गर्नु पर्छ।"

प्रश्नः– यादमा कुनचाहिँ नवीनता भएमा आत्मा सजिलै पावन बन्न सक्छ?

उत्तरः– यादमा जब बस्छौ, बाबाको करेन्ट खिचिराख। बाबाले तिमीलाई र तिमीले बाबालाई हेर, यस्तो यादले नै आत्मालाई पावन बनाउन सक्छ। यो धेरै सहज याद हो, तर बच्चाहरूले घरी-घरी बिर्सिन्छन्– हामी आत्मा हौं, शरीर होइनौं। देही-अभिमानी बच्चाहरू नै यादमा टिक्न सक्छन्।

ओम् शान्ति। मीठा प्यारा बच्चाहरूलाई यो त निश्चय छ– उहाँ हाम्रो बेहदको पिता हुनुहुन्छ, उहाँको कोही पिता छैन। दुनियाँमा यस्तो कोही मानिस छैन होला जसको पिता नहोस्। एक एक कुरा धेरै राम्ररी बुझ्नु पर्ने छ। ज्ञान पनि त्यही सुनाउनुहुन्छ, जुन कहिल्यै पढेका छैनौं। नत्र मानिसहरूले केही न केही अवश्य पढ्छन्। कृष्णले पनि पढेका हुन्। बाबा भन्नुहुन्छ– म के पढूँ। म त पढाउन आएको हुँ। मैले पढेको होइन। मैले कसैबाट शिक्षा लिएको होइन। कुनै गुरु बनाएको होइन। ड्रामा प्लान अनुसार बाबाको अवश्य उँचभन्दा उँच महिमा हुन्छ। गायन पनि छ– उँचभन्दा उँच भगवान्। उहाँभन्दा उच्च फेरि के होला! न पिता, न शिक्षक, न गुरु। उहाँ बेहदको पिताको न कुनै पिता हुनुहुन्छ, न शिक्षक हुनुहुन्छ, न गुरु हुनुहुन्छ। उहाँ स्वयं नै पिता, शिक्षक, गुरु हुनुहुन्छ। यो त राम्ररी बुझ्न सक्छौ। यस्तो कुनै पनि व्यक्ति हुन सक्दैन। यही आश्चर्य मानेर यस्तो पिता, शिक्षक, सतगुरुलाई याद गर्नु पर्छ। मानिसहरूले भन्ने पनि गर्छन्– हे परमपिता परमात्मा... उहाँ ज्ञानको सागर शिक्षक पनि हुनुहुन्छ, परम सत्गुरू पनि हुनुहुन्छ। एकै हुनुहुन्छ, यस्तो अरू कुनै मानिसहरू हुन सक्दैन। उहाँलाई पढाउनु पर्ने मानव तनमा छ। पढाउनको लागि मुख त अवश्य चाहिन्छ। यति मात्रै बच्चाहरूलाई घरी-घरी स्मृति रहे पनि बेडा पार हुन्छ। बाबालाई याद गरेपछि नै विकर्म विनाश हुन्छ। परम शिक्षक सम्झेमा सारा ज्ञान बुद्धिमा आउँछ। उहाँ सतगुरु पनि हुनुहुन्छ। हामीलाई योग सिकाइरहनु भएको छ। एकसँग नै योग लगाउनु छ। सबै आत्माहरूको एकै पिता हुनुहुन्छ। सबै आत्माहरूलाई भन्नुहुन्छ– मामेकम् याद गर। आत्माले नै सबैथोक गर्छ। यस शरीररूपी मोटरलाई चलाउनेवाला आत्मा हो। त्यसलाई रथ भन वा जे भन, मुख्य चलाउनेवाला आत्मा नै हो। आत्माको पिता एकै हुनुहुन्छ। मुखले भन्ने पनि गर्छौ, हामी सबै भाइ-भाइ हौं। एक बाबाको सन्तान हामी सबै भाइ-भाइ हौं। फेरि जब बाबा आउनुहुन्छ, प्रजापिता ब्रह्माको तनमा आएपछि त सबै भाइ-बहिनी हुने भए। प्रजापिता ब्रह्मा मुख वंशावली त भाइ-बहिनी नै हुन् नि। भाइको बहिनीसँग कहिल्यै पनि विवाह हुँदैन। त्यसैले यी सबै प्रजापिता ब्रह्माकुमार-कुमारीहरू भए। त्यसैले भाइ-बहिनी सम्झिएमा बाबाका प्रिय बच्चाहरू ईश्वरीय सम्प्रदाय भए। तिमी भन्दछौ– हामी हौं डाइरेक्ट ईश्वरीय सम्प्रदाय। ईश्वर बाबाले हामीलाई सबै कुरा सिकाइरहनु भएको छ। उहाँले कसैसँग सिक्नु भएको होइन। उहाँ त हुनुहुन्छ नै सदैव सम्पूर्ण। उहाँका कलाहरू कहिल्यै कम हुँदैन, बाँकी सबैका कलाहरू कम हुन्छन्। हामी त शिवबाबाको धेरै महिमा गर्छौं। 'शिवबाबा' भन्न धेरै सजिलो छ। बाबा नै पतित-पावन हुनुहुन्छ। केवल ईश्वर भनेर मात्रै यति जँच्दैन। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई दिलमा जँच्दछ। बाबा कसरी आएर पतितहरूलाई पावन बनाउनुहुन्छ। लौकिक पिता पनि हुन्छन्, पारलौकिक पिता पनि हुनुहुन्छ। पारलौकिक पितालाई सबैले याद गर्छन् किनकि पतित छन् तब याद गर्छन्। पावन बनिसकेपछि फेरि त आवश्यकता नै हुँदैन पतित-पावनलाई बोलाउने। ड्रामा हेर कस्तो छ। पतित-पावन बाबालाई याद गर्छन्। चाहन्छन्, हामी पावन दुनियाँको मालिक बनौं।

शास्त्रहरूमा देखाइएको छ– देवता र असुरहरूको लडाई भयो। तर यस्तो त होइन। अहिले तिमी सम्झन्छौ– हामी न असुर हौं, न देवता हौं। अहिले हामी हौं बीचका। सबैले तिमीहरूलाई दुःख दिइरहन्छन्। यो खेल धेरै मजाको छ। नाटक हेर्दा मजा नै आउँछ नि, हैन! त्यो सबै हो हदको नाटक, यो हो बेहदको नाटक। यसलाई अरू कसैले जान्दैन। देवताहरूले त जान्न पनि सक्दैनन्। अहिले तिमी कलियुगबाट निस्किएर आएका छौ। जसले स्वयं जान्दछ, उसले अरूलाई पनि बुझाउन सक्छ। एक पटक नाटक देख्यो भने फेरि सारा नाटक बुद्धिमा आउँछ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ– यो मनुष्य सृष्टि रूपी वृक्ष हो, यसको बीज माथि छ। विराट् रूप भन्ने गर्छन् नि। बाबा बसेर

तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। मानिसहरूलाई यो थाहै छैन। शिवबाबाले कसैसँग भाषा सिक्नु भएको हो र? जबकि उहाँको कुनै शिक्षक नै छैनन् भने भाषा फेरि के सिक्नु भएको होला! त्यसैले अवश्य जुन रथमा आउनुहुन्छ उनको भाषा नै काममा ल्याउनुहुन्छ। उहाँको आफ्नो भाषा त कुनै छैन। उहाँले केही पढ्नु सिक्नु नै हुन्न। उहाँको कुनै शिक्षक छैनन्। कृष्णले त सिक्छन्। उनका माता, पिता, शिक्षक छन्, उनलाई गुरुको आवश्यकता नै हुँदैन किनकि उनलाई त सद्गति मिलेको हुन्छ। यो पनि तिमीलाई थाहा छ। तिमी ब्राह्मण हौ सबैभन्दा उँच। यो तिमीले स्मृतिमा राख। हामीलाई पढाउनेवाला हुनुहुन्छ बाबा। हामी अहिले ब्राह्मण हौं। ब्राह्मण, देवता...। कति स्पष्ट छ। बाबालाई त पहिलेदेखि नै भन्ने गर्छन्, उहाँले सबै जान्नुहुन्छ। के जान्नुहुन्छ, यो कसैलाई पनि थाहा छैन। उहाँ ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। सारा सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको उहाँलाई ज्ञान छ। बीजलाई सारा वृक्षको ज्ञान हुन्छ। त्यो त हो जड बीज। तिमी हौ चैतन्य। तिमी आफ्नो वृक्षको ज्ञान सम्झाउँछौ। बाबा भन्नुहुन्छ– म यस विविध (भेराइटी) मनुष्य सृष्टिको बीज हुँ। हुन त सबै मानिस हुन्, तर विभिन्न प्रकारका छन्। एउटा पनि आत्माको शरीरको अनुहार अर्कोसँग मिल्दैन। दुई कलाकारहरू एकनास हुन सक्दैनन्। यो हो बेहदको नाटक। हामीले मानिसहरूलाई कलाकार भन्दैनौं, आत्मालाई भन्दछौ। तिनीहरूले त मनुष्यलाई नै सम्झन्छन्। तिम्रो बुद्धिमा छ– हामी आत्माहरू कलाकार हौं। ती मानिसहरूले बाँदरलाई नचाउँछन्। यो पनि आत्मा हो जसले शरीरलाई नचाउँछ, पार्ट खेलाउँछ। यो कुरा त बुझ्नको लागि धेरै सहज छ। बेहदका बाबा आउनु पनि अवश्य हुन्छ। यस्तो होइन, आउनुहुन्न। शिवजयन्ती पनि हुन्छ। बाबा आउनुहुन्छ नै तब, जब दुनियाँ परिवर्तन हुने समय हुन्छ। भक्तिमार्गमा कृष्णलाई याद गरिरहन्छन्, तर कृष्ण आउने कसरी? कलियुगमा या संगममा त कृष्णको रूप यी आँखाले देख्न सकिदैन। फेरि उनलाई भगवान् कसरी भन्ने? उनी त सत्ययुगका पहिलो राजकुमार हुन्। उनका पिता, शिक्षक पनि छन्, गुरुको उनलाई आवश्यकता नै हुँदैन किनकि सद्गतिमा हुन्छन्। स्वर्गलाई सद्गति भनिन्छ। हिसाब पनि स्पष्ट छ। बच्चाहरूले सम्झन्छन्– मानिसले ८४ जन्म लिन्छ। कसले कति जन्म लिन्छन्, त्यो त हिसाब गर्छौ। दैवी घरानाका अवश्य पहिले पहिले आउँछन्। पहिलो जन्म उनीहरूको नै हुन्छ। एकको भएपछि फेरि उनको पछि सबै आउँदै जान्छन्। यो कुरा तिमीलाई थाहा छ। केवल तिमीहरूमा पनि कसैले राम्रोसँग बुझ्दछन्। जसरी त्यो पढाइमा हुन्छ, यो त धेरै सहज छ। केवल एक गुप्त कठिनाइ छ– तिमी बाबालाई याद गर्छौ, त्यसमा मायाले विघ्न पार्छ किनकि माया रावणलाई ईर्ष्या हुन्छ। तिमी रामलाई याद गर्छौ भने रावणलाई ईर्ष्या हुन्छ, हाम्रो शिष्यले फेरि रामलाई किन याद गर्छ! यो पनि ड्रामामा पहिलेदेखि नै निश्चित छ। नयाँ कुरा होइन। कल्प पहिले जे अभिनय गरेका थियौं, त्यही गर्नेछौं। अहिले तिमी पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। कल्प पहिले जे पुरुषार्थ गरेका थियौ, त्यही अहिले पनि गरिरहेका छौ। यो चक्र घुमिरहन्छ। कहिल्यै बन्द हुँदैन। समयको टिक-टिक भइरहन्छ। बाबा सम्झाउनुहुन्छ, यो ५ हजार वर्षको ड्रामा हो। शास्त्रहरूमा त कस्तो कस्तो कुरा लेखिदिएका छन्। बाबाले भक्ति छोड भनेर कहिल्यै भन्नुहुन्न किनकि यदि यहाँ पनि चल्न सकेनन् अनि त्यो पनि छुट्यो भने न यताको, न उताको हुन्छन्। कुनै कामको नै रहँदैनन्। त्यसैले तिमी देख्दछौ कति मानिसहरू यस्ता पनि छन् जसले भक्ति आदि केही पनि गर्दैनन्। केवल यसै चलिरहन्छन्। कतिले त भन्ने गर्छन्, भगवान् नै अनेक रूप धारण गर्नुहुन्छ। हेर, यो त बेहदको ड्रामा अनादि बनिबनाऊ छ, जुन दोहोरिइरहन्छ। त्यसैले यसलाई अनादि अविनाशी विश्व नाटक भनिन्छ। यसलाई पनि तिमी बच्चाहरूले नै बुझिरहेका छौ। यसमा पनि तिमी कुमारीहरूको लागि त धेरै सहज छ। माताहरूलाई त जुन उल्टो सिँढी चढेका छन्, त्यसबाट उत्रिनु पर्छ। कुमारीहरूलाई अरू कुनै बन्धन छैन। चिन्तन नै छैन, बाबाको बन्नु छ। लौकिक सम्बन्धलाई भुलेर पारलौकिक सम्बन्ध जोड्नु छ। कलियुगमा त छ नै दुर्गति। तल उत्रिनु नै छ, ड्रामा अनुसार।

मानिसहरू भन्छन्– यो सबैथोक ईश्वरको हो। उहाँ मालिक हुनुहुन्छ। तिमी को हौ! हामी आत्मा हौं। बाँकी यो सबैथोक ईश्वरको हो। यो देह आदि जे जति छ, परमात्माले दिनु भएको हो। मुखले ठिक हो भन्छन्। भन्ने गर्छन्– यो सबै चीज ईश्वरले दिनु भएको हो। ठिक छ, फेरि उहाँले दिएको चीजमा आफ्नोपन कहाँ राख्न मिल्छ र! तर त्यसमा पनि चल्दैनन्। रावण मतमा चल्छन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ– तिमी त निमित्त (ट्रस्टी) हौ। तर रावण सम्प्रदाय हुनाको कारण तिमी निमित्त सम्झेर पनि आफूलाई धोका दिन्छौ मुखले एउटा, गर्छौ अर्को। बाबाले चीज दिनुभयो, फेरि उहाँले लिनुभयो भने त्यसमा तिमीलाई दुःख किन हुन्छ? ममत्व मेटाउनको लागि नै यो कुरा बाबाले आफ्ना बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ। अब बाबा आउनु भएको छ। तिमीले नै पुकारेका हौ– बाबा हामीलाई साथमा लैजानुहोस्। हामी रावण राज्यमा धेरै दुःखी छौं, आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस् किनकि सम्झन्छन्– पावन नबनिकन हामी जान सक्दैनौं। हामीलाई लिएर जानुहोस्! कहाँ? घरमा लैजानुहोस्। सबैले

भन्दछन्– हामी घरमा जाऔं। कृष्णको भक्त चाहन्छन्– हामी कृष्णपुरी वैकुण्ठमा जाऔं। सत्ययुग नै याद रहन्छ। प्यारो चीज हो नि। मानिसहरू मरेर स्वर्ग जाँदैनन्, स्वर्ग त सत्ययुगमा नै हुन्छ, कलियुगमा हुन्छ नर्क। त्यसैले अवश्य पुनर्जन्म पनि नर्कमा नै हुन्छ। यो कुनै सत्ययुग कहाँ हो र! त्यो त विश्वकै आश्चर्य हौ। भन्छन् पनि, सम्झन्छन् पनि, फेरि पनि कोही मर्यो भने उनको सम्बन्धीहरूले केही पनि बुझ्दैनन्। बाबासँग जुन ८४ को चक्रको ज्ञान छ त्यो बाबाले नै दिन सक्नुहुन्छ। तिमी त आफूलाई देह सम्झन्थ्यौं, त्यो गल्ती थियो। अब बाबा भन्नुहुन्छ– देही-अभिमानी भव। कृष्णले त भन्न सक्दैनन् देही-अभिमानी भव भनेर। उनको त आफ्नो देह हुन्छ नि। शिवबाबाको आफ्नो देह छैन। यो त उहाँको रथ हो, जसमा उहाँ विराजमान हुनुहुन्छ। यो उहाँको रथ हो, त्यस्तै यिनको पनि रथ हो। यिनको आफ्नो आत्मा पनि छ। बाबाले पनि लोन लिनु भएको छ। बाबा भन्नुहुन्छ– म यिनको आधार लिन्छु। आफ्नो त छँदै छैन। त्यसकारण कसरी पढाऊँ! बाबा दिनहुँ बसेर बच्चाहरूलाई आकर्षण गर्नुहुन्छ, आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई हेर। यो शरीर पनि बिर्सियोस्। मैले तिमीलाई हेर्छु, तिमीले मलाई हेर। तिमी जति बाबालाई हेर्छौ, त्यत्ति पवित्र बन्दै जान्छौ। अरू कुनै उपाय छैन पावन बन्ने। यदि छ भने बताऊन्, जसबाट आत्मा पवित्र हुन सक्छ? गंगाको पानीबाट त बन्न सकिँदैन। पहिले त जो कसैलाई पनि बाबाको परिचय दिनु पर्छ। यस्ता बाबा त अरू कसैको हुँदैन। लक्षण हेर, यसरी छक्क परेर सम्झेको छ? सम्झियोस्, वास्तवमा उहाँलाई परमात्मा भनिन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई बाबाले आफ्नो परिचय दिइरहनु भएको छ। म को हुँ, यो पनि बच्चाहरूलाई थाहा छ। इतिहास दोहोरिन्छ। जो यस कुलको हो, उही आउँछ। बाँकी त सबै आ-आफ्नो धर्ममा जान्छन्। जो अन्य धर्ममा बदलिएका छन्, उनै फेरि निस्केर आ-आफ्नो वर्गमा जान्छन्। त्यसैले निराकारी वृक्ष पनि देखाइएको छ। यी कुरा तिमी बच्चाहरूले नै बुझ्दछौ, बाँकी त मुश्किलले कसैले बुझ्न सक्छ। ७-८ जनामा कोही १-२ जना निस्किन्छन्, जसले सम्झन्छन् यो ज्ञान त धेरै राम्रो छ। यहाँको जो होला उनलाई तूफान कम आउँछ। दिल हुन्छ, फेरि जाऊँ, गएर सुनौं। कोही फेरि सङ्गको रङ्गमा पनि आउँछन्, त्यसपछि आउँदैनन्। जहाँ भीड गइरहेको देख्छन्, त्यसैमा लाग्छन्। मेहनत धेरै छ। कति मेहनत गर्नु पर्ने हुन्छ। घरी-घरी भन्छन्– मैले बिर्सिहाल्छु। म आत्मा हुँ, शरीर होइन, यो घरी-घरी बिर्सिन्छन्। बाबा पनि जान्नुहुन्छ, बच्चाहरू कामचितामा बसेर काला भइसकेका छन्। मरे जत्तिकै छन्, त्यसैले कालो बनेका छन्। उनलाई नै फेरि बाबा भन्नुहुन्छ– मेरा बच्चाहरू सबै जलेर मरेका छन्। यो बेहदको कुरा हो। कति करोडौं आत्माहरू मेरो घरमा रहन्छन् अर्थात् ब्रह्मलोकमा रहन्छन्। बाबा त बेहदमा खडा हुनुहुन्छ नि। तिमी पनि बेहदमा खडा हुनेछौ। जान्दछौ– बाबा स्थापना गरेर जानुहुन्छ, फेरि तिमीले राज्य गर्नेछौ। बाँकी सबै आत्माहरू शान्तिधाममा जान्छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) कुनै पनि कलाकारद्वारा रावणले ईर्ष्या गर्यो, विघ्न पार्यो, तुफानमा ल्यायो भने त्यसलाई नहेरी आफ्नो पुरुषार्थमा तत्पर रहनु छ किनकि हरेक कलाकारको अभिनय यस ड्रामामा आ-आफ्नो छ। यो अनादि नाटक बनेको छ।

२) रावण मतमा ईश्वरको चीजलाई आफ्नो सम्झनु हुँदैन। सबैबाट ममत्व निकालेर पूरा निमित्त (ट्रस्टी) भएर रहनु छ।

वरदानः– नराम्रोमा पनि राम्रो अनुभव गर्ने निश्चयबुद्धि बेफिक्र बादशाह भव

सधैं यो स्लोगन याद रहोस्– जे भयो राम्रो भयो, राम्रो भइरहेको छ र राम्रै हुनु छ। नराम्रोलाई नराम्रोको रूपमा नहेर। नराम्रोमा पनि राम्रोको अनुभव गर, नराम्रोबाट पनि आफ्नो पाठ पढ। कुनै पनि कुरा आएमा "के होला"– यो संकल्प नआओस्। तत्काल आउनु पर्छ– "राम्रै हुन्छ"। बित्यो, राम्रो भयो। जहाँ राम्रो छ, त्यहाँ सधैं बेफिक्र बादशाह अनुभव हुन्छ। निश्चयबुद्धिको अर्थ नै हो बेफिक्र बादशाह।

स्लोगनः– जसले स्वयंलाई वा अरूलाई रिगार्ड दिन्छ, उसको रिकर्ड सधैं ठीक रहन्छ।